

„Svaki napor skladatelja da dođe do rješenja, to jest do forme – jer djelo se kroz formu i ostvaruje – zapravo je njegov napor da uskladi organizaciju zvuka u vremenskom protoku sa svojom vizijom. U moju glazbenu poetiku 'ukomponirana' je i težnja za ljepotom. Ljepota, dakako, ima više lica i nije ju moguće jednoznačno odrediti, ali bez njenog ozračja glazba mi je kao umjetnost nezamisliva.“ Umjetnički je to *credo* jednog od doajena suvremenog hrvatskog skladateljskog izričaja, Davorina Kempfa, na osnovu kojega je nastalo sedamdesetak solističkih, komornih, koncertantnih i orkestralnih djela, od *Introdukcije, passacaglie i fuge* za orgulje i gudače iz 1969. do pet pjesama na tekstove iz zbirke *Ex Ponto* Ive Andrića, povezanih u ciklus pod naslovom *Svjetlo*, praižvedenih 2015. godine. Potonje je kritika s pravom odmah proglasila remek djelom.

Rođen u Virju 1947. godine Davorin Kempf je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu diplomirao glasovir 1971. kod Stjepana Radića, dirigiranje kod Igora Gjadrova 1972. te kompoziciju 1973. kod Stjepana Šuleka. Skladateljske obzore širio je na usavršavanjima u Njemačkoj kod Milka Kelemena, Erharda Karkoschke, Mauricija Kagela, Joachima Blumea, te Hans – Ulrich Humperta, i SAD-u kod Donalda Martina Jennija i Kennetha Gabura, gdje je 1990. završio i magistarski studij iz kompozicije. Otad počinje pokazivati osobito zanimanje za pitanja simetrije u glazbi, što je bila i tema njegove doktorske disertacije, obranjene kod Albrechta Riethmüllera u Berlinu 2006.

Od 1972. godine zaposlen je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, gdje je od 1995. redovni profesor. Usto je od 1996. do 2004. godine bio umjetnički ravnatelj Požeških orguljaških večeri, a od 2012. do 2014. bio je, prvi u povijesti, rezidencijalni skladatelj Zagrebačke filharmonije. Za svoj je skladateljski rad nagrađen i brojnim nagradama.

Glazbeni izričaj Davorina Kempfa se temelji na sintezi tradicionalnih i suvremenih skladateljskih tehnika i postupaka, što je ponajprije razvidno u nerijetkom povezivanju elektroakustične i instrumentalne zvukovnosti, primjerice u skladbi *Spectrum*, što ju je još 1984. godine Kempf napisao za veliki orkestar i elektroniku. 1980-ih je godina pokazivao i sporadično zanimanje za folklorni idiom, rabeći ga dakako na svoj izrazito osoban i zato vrlo prepoznatljiv način. Zasnovane na intenzivnom intelektualnom promišljanju s jedne strane, te neporecivo snažnoj i sofisticiranoj glazbenoj senzibilnosti s druge, Kempfove su skladbe izvođene na koncertima i glazbenim festivalima u Hrvatskoj, brojnim europskim zemljama, te u SAD-u, Kanadi i Japanu. Među njima osobitu je popularnost i nedvojbeni status antologijske skladbe stekao *Zvukolik* za glasovir iz 1988. godine.

Naposljetku, osim skladbama Davorin Kempf je dosad obogatio hrvatski glazbeni i uopće kulturološki prostor nizom glazbeno-spisateljskih priloga, od znanstvenih do publicističkih. Kako je razvidno, Kempfov stvaralački nerv se ne umara i možemo samo poželjeti da tako i nastavi.

Sanja Majer-Bobetko